

æt jeg her har udtalt mig mod bedre Vidende, og saa plejer det at være saadan mellem hæderlige Mænd, at naar en Mand tager fejl, erkender det og udtaler en Beklagelse derover, er Sagen dermed færdig. Men jeg vidste nok, at man fra radikal Side har ligget paa Lur efter personlige Angrebspunkter overfor mig, det har de manglet før, nu mener man, at her er et saadant fundet. Jeg skal indrømme, at man fra den Side ikke har sparet sig, man har udnyttet sit Fund og udnyttet det til Overdrivelse, mener jeg. De Spalter, som har været skrevet om disse udmærkede Kalksandsten og min Fejltagelse, er mange, og de har været udstyret efter alle Kunstens Regler med tomme høje og dobbelte Overskrifter, og Sprogets stærkeste Ord er blevet anvendt. Hvis der havde været Revolution i Europa, kunde ikke Nyheden derom være blevet bragt paa mere opsigtsvækkende Maade end her, hvor det drejede sig om disse Asaakalksandsten. Selv et Hovedstadsblad som „Politiken“ har ladet sig tilskrive den ene Meddelelse mere opsigtsvækkende end den anden: Nordjylland stod i Oprør, det var et forfærdeligt Postyr, der kom ud deraf. Det undrer mig ikke, at „Politiken“ søger at komme mig til Livs. Jeg har før sagt min Mening om „Politiken“, og jeg har ikke ændret den. Jeg synes, at dette Blad ikke kan staa som Moralens Vogter. Thi hvis det kan siges, at der i den sidste Menneskealder har været Tegn paa moralsk Slappelse i vort Folk, og kan det siges, at Slægten har været villieløs og modløs paa forskellige Omraader, har dette Blad netop sin store Del af Skammen derfor, og paa den anden Side, hvis det kan hævdes, at der nu heldigvis foregaar en Rejsning i vort Folk, har dette Blad ikke Del i Æren derfor. Denne Rejsning kommer fra helt andre og rene Kilder end den, jeg her har nævnt. Jeg kan ogsaa nok forstaa den Kampagne, man har rejst mod mig i Anledning af denne Sag. Jeg kan forklare mig den ud derfra, at som bekendt har dette Blad stærke Kapitalistforbindelser. Naar jeg har kritiseret monopoliserede Virksomheder, der knytter sig ret nøje til det Blad, vi taler om her, kan jeg meget godt forstaa, at man har været interesseret i at bringe mig til Tavshed i denne Sal. At det var Hensigten, fremgaar ogsaa af Tendensen i de Udtalelser, det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) fremsatte. Men jeg er vis paa, at trods hans Udtalelser skal der nok være et betydeligt Flertal baade i Sæbykredsen og i Aalborg Amt, der kan vurdere det politiske Stormløb, som her har fundet Sted.

Hvad selve Sagen angaar, vil jeg indskrænke mig til at henvise til min Tale ved anden Behandling, hvor det var mit Hovedargument, at det vilde være uheldigt at indføre den ny Praksis, at man søgte ved en Bestemmelse paa Finansloven at tage en Bane, som er opført paa Jernbaneloven, ud af Loven til Trods for, at alle Jernbanelovens Fordringer er opfyldte. Men som jeg har antydnet, er det rette Forhold dette, at den Opposition, som her rejstes, er ren og skær Politik, ikke andet. Det kan ikke være økonomiske Hensyn, der leder Angrebene, thi det siger sig selv, at hvor det drejer sig om at knytte en Stump Bane, 5 km lang, hvis Driftsudgift vel kan være 20,000 Kr., til en Jernbane, der er 134 km lang, og hvis Budget er paa omtrent 900,000 Kr., kan der ikke være Tale om nævneværdigt Tab eller Gevinst. Det behøver man ikke at have nøje Kendskab til Sagen for at indse, og det er ogsaa min Overbevisning, at Kommunens Beboere heller ikke ser saa smaat paa Sagen. Det er umuligt, at Bønder vil være saa snæversynede og saa egenkærlige, naar de selv skal handle og tage en Bestemmelse, thi hvis det var saa, vilde aldrig Andelsbevægelsen være blevet rejst her i Landet, saa havde Udflyttergaardene og Udflytterhusene aldrig faaet Mælkevogne til at køre omkring og tage deres Produkter med. Skal man gaa tilbage til den egentlige Aarsag til hele det Postyr, der er blevet rejst i Nordjylland om denne Sag, kommer man tilbage til det, at Vilhelm Lassen var Kredsenes Repræsentant, da Jernbaneloven blev vedtaget, og at det er gammelt politisk Nag til ham, som man vil søge at tilfredsstille paa den usædvanlige Maade, at man søger at berøve Egnen en Bane, som den med Rette har ventet at faa. Men sligt mener jeg kan ikke paavirke den danske Rigsdag, thi det vilde være uretfærdigt.

Naar det ærede Medlem fra Storehedinge siger, at jeg modarbejder mine egne Interesser ved at tale for, at man skal fastholde det Tilsagn, Jernbaneloven giver om Asaa-Banen, maa jeg tage det som en Ros, og jeg tænker ogsaa, ærede Medlemmer vil opfatte det saaledes. En Egn, som ved en Jernbanelov paa regelmæssig Maade har faaet Tilsagn om en Bane samtidig med, at 50 andre Baner bliver vedtaget, har som enhver anden Egn i Landet retfærdigt Krav paa at faa denne Bane i Henhold til den vedtagne Lov, og jeg maa da tale for denne Bane uden Hensyn til, om det gavner eller skader min politiske Stilling i den Kreds, jeg for Øjeblikket repræsenterer. Saaledes